Vrees niet

Eerder verschenen van Stephen King:

Carrie
Bezeten stad
De Shining
Dodelijk dilemma
Ogen van vuur
Cujo
Christine
4 Seizoenen
Dodenwake
(Pet Sematary)
Satanskinderen
Duistere krachten
4 x Stephen King
It (Het)
Silver Bullet
Ogen van de draak
Misery
De gloed
De duistere kant
Tweeduister
Schemerwereld
De noodzaak
De beproeving
De spelbreker
Dolores Claiborne
Nachtmerries
Droomlandschappen
Insomnia
Rosie
Midlife Confidential
(met Amy Tan e.a.)
De Green Mile
Desperation
Macabere liefde
(Stephen King e.a.)
Het meisje dat hield van Tom Gordon
De Talisman
(met Peter Straub)
Zwart huis
(met Peter Straub)
De storm van de eeuw
Vel over been
Harten in Atlantis
Over leven en schrijven
Achtbaan
Dromenvanger
Alles is eventueel (1408)
Een goed huwelijk
Het geheim van de Buick
De Colorado Kid
Mobiel
Lisey's verhaal
The Mist (Dichte mist)
Duma
Na zonsondergang
Under the Dome
(Gevangen)
Aardedonker zonder sterren
Eenmalige zonde
11.22.1963
(22-11-1963)
Mijl 81 (e-only)
Joyland
Hoogste versnelling
(met Joe Hill)
Het hoge gras
(met Joe Hill)
Dr. Sleep
Mr. Mercedes
Revival
De eerlijke vinder
De bazaar van boze dromen
Wisseling van de wacht
Schone slaapsters
De buitenstaander
Gwendy's knoppenkist
Verlichting
Het Instituut
Als het bloedt
Later
Billy Summers
Fairy Tale
Holly
Duistere zaken
De Gwendy-trilogie
(met Richard Chizmar)
Vrees niet

Onder pseudoniem Richard Bachman:
De regelaars
Razernij
De marathon
Werk in uitvoering
Vlucht naar de top
De ontvoering
De vervloeking

De Donkere Toren-serie:
De wind door het sleutelgat
1 De scherpschutter
2 Het teken van drie
3 Het verloren rijk
4 Tovenaarsglas
5 Wolven van de Calla
6 Een lied van Susannah
7 De Donkere Toren

De Donkere Toren-serie (graphic novels):
1 De jonge jaren van de scherpschutter
2 De lange weg naar huis
3 Verraad
4 De val van Gilead
5 De slag bij Jericho Hill

De beproeving (graphic novels):
1 Captain Trips
2 Amerikaanse nachtmerries
3 De overlevenden
4 Zware gevallen
5 Niemandsland
6 Bij het vallen van de nacht

boekerij.nl

Stephen King

Vrees niet

Vertaald door Annemarie Lodewijk

ISBN 978-90-492-0670-3
ISBN 978-94-023-2625-3 (e-book)
ISBN 978-90-528-6921-6 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Never Flinch*
Vertaling: Annemarie Lodewijk
Omslagontwerp: Will Staehle, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2025 by Stephen King
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Robin Furth,
met liefs en dank voor al je harde werken

Trig

1

Maart, en het weer is om te huilen.

De Straight Circle komt elke werkdag van vier tot vijf uur 's middags bijeen in de kelder van de Buell Methodist Church. Eigenlijk is het een bijeenkomst van de Anonieme Narcoticaverslaafden, maar er komen ook veel alcoholisten. De Straight Circle wordt over het algemeen druk bezocht. Officieel is het al bijna een week lente, maar in Buckeye City laat het echte voorjaar op zich wachten. Wanneer de bijeenkomst is afgelopen, hangt er een lichte miezerregen in de lucht. Tegen de avond zal de neerslag toenemen en veranderen in ijzel.

Zo'n vijfentwintig, dertig aanwezigen verzamelen zich bij de asbak bij de ingang en steken een sigaret op, aangezien pure nicotine een van de twee verslavingen is die hun nog resten en ze na een uur in de kelder echt ergens behoefte aan hebben. Anderen, de meerderheid, slaan rechts af, op weg naar The Flame, een koffieshop een eindje verderop. Koffie is de enige andere verslaving waaraan ze nog kunnen toegeven.

Een man wordt aangehouden door Reverend Mike, die ook regelmatig aanwezig is bij deze bijeenkomst en heel veel andere. De dominee is aan het afkicken van zijn verslaving aan opiaten. Bij bijeenkomsten (hij bezoekt er dagelijks twee of drie, ook in het weekend) stelt hij zich voor met de woorden: 'Ik hou van God, maar verder ben ik gewoon een junk.' Dit levert altijd knikjes en goedkeurend ge-

mompel op, hoewel sommige oudgedienden hem enigszins vermoeiend vinden. Ze noemen hem Big Book Mike, vanwege zijn gewoonte lange passages uit het AA-handboek letterlijk te citeren.

Nu geeft de Rev de man een ferme handdruk. 'Jou zie ik hier niet vaak, Trig. Je woont zeker buiten de stad.'

Dat is niet het geval, maar dat zegt Trig niet. Hij heeft zo zijn redenen om bijeenkomsten buiten de stad te bezoeken, waar hij niet snel herkend zal worden, maar vandaag was een noodgeval. Het was soms kiezen tussen een bijeenkomst of een borrel en na de eerste borrel zou er van een keuze geen sprake meer zijn. Dat weet hij uit persoonlijke ervaring.

Mike legt een hand op de schouder van de andere man. 'Toen je daarbinnen je verhaal deed klonk je nogal overstuur, Trig.'

Trig is een bijnaam uit zijn jeugd. Het is de naam waarmee hij zich aan het begin van een bijeenkomst voorstelt. Zelfs bij AA- en NA-bijeenkomsten buiten de stad zegt hij buiten het voorstelrondje slechts zelden iets. Bij kringgesprekken zegt hij meestal: 'Ik wil vandaag graag alleen maar luisteren', maar vanmiddag heeft hij zijn hand opgestoken.

'Ik ben Trig en ik ben alcoholist.'

'Hallo, Trig,' antwoordde de groep. Ze zaten weliswaar in de kelder en niet in de kerk zelf, maar toch voelde iedereen zich geroepen om te antwoorden. Straight Circle is in wezen de kerk van de mislukkelingen.

'Ik wil alleen zeggen dat ik me vandaag behoorlijk rot voel. Meer wil ik er niet over kwijt, maar dit wilde ik toch met jullie delen. Dat was het.'

Er werden dingen gemompeld als 'Bedankt, Trig' en 'Hou vol' en 'Wel terug blijven komen, hoor'.

Nu vertelt Trig de Rev dat hij zo overstuur is omdat hij erachter is gekomen dat een bekende van hem is overleden. De Rev vraagt om details – probeert ze echt uit hem los te wurmen – maar het enige wat Trig erover kwijt wil is dat degene om wie hij treurt in de cel is overleden.

'Ik zal voor hem bidden,' zegt de Rev.

'Bedankt, Mike.'

Trig loopt weg, maar niet in de richting van The Flame. Hij loopt drie straten verder en loopt de stenen treden op naar de openbare bibliotheek. Hij wil even zitten om aan de man te denken die zaterdag is overleden. Die zaterdag is vermoord. Die zaterdag is doodgestoken, in een doucheruimte van de gevangenis.

Hij vindt een plekje in de zaal met kranten en tijdschriften en pakt een exemplaar van het plaatselijke dagblad, gewoon om iets in zijn handen te hebben. Hij slaat de krant open op pagina 4, met een verhaal over een vermiste hond die is teruggevonden door Jerome Robinson van de Finders Keepers Agency. Er staat een foto bij van een lachende, knappe, zwarte jongeman met zijn arm om een grote hond, mogelijk een labrador-retriever. De kop bestaat uit één woord: GEVONDEN.

Trig staart ernaar en denkt na.

Drie jaar geleden stond zijn echte naam in deze zelfde krant, maar niemand heeft een verband gelegd tussen die man en de man die AA-bijeenkomsten buiten de stad bezoekt. Waarom zouden ze ook, zelfs al had er een foto van hem bij gestaan (wat niet het geval was)? Die man had een enigszins grijzende baard en droeg contactlenzen. Deze versie is gladgeschoren, draagt een bril en oogt jonger (dat krijg je als je stopt met drinken). Hij vindt het een prettig idee nu iemand anders te zijn. Tegelijkertijd ervaart hij het als een last. Dat is de paradox waarmee hij leeft. Dat, en de gedachte aan zijn vader, aan wie hij de laatste tijd steeds vaker denkt.

Laat het los, denkt hij. *Vergeet het*.

Het is 24 maart. Het vergeten duurt precies dertien dagen.

2

Op 7 april zit Trig op dezelfde stoel in de zaal met kranten en tijdschriften naar het artikel te kijken op de voorpagina van de zondagskrant van vandaag. De kop schreeuwt hem toe. BUCKEYE BRANDON: VERMOORDE GEDETINEERDE MOGELIJK ONSCHULDIG! Trig heeft het artikel gelezen en heeft Buckeye Brandons podcast al drie keer afgeluisterd. Het verhaal was wereldkundig gemaakt door de zelfverklaarde 'etherpiraat' en volgens Buckeye was er niets 'moge-

lijks' aan. Klopt het verhaal? Trig denkt dat het, gezien de bron, wel waar móét zijn.

Wat je overweegt te gaan doen is gekkenwerk, zegt hij tegen zichzelf. Dat is waar.

Als je het doet, is er geen weg terug, zegt hij tegen zichzelf. Ook dat is waar.

Als je eraan begint, moet je ermee doorgaan, zegt hij tegen zichzelf en dat is het waarst van alles. Zijn vaders mantra: *Je moet doorgaan tot het bittere einde. Zonder een krimp te geven, zonder je te laten kennen.*

En... hoe zou het zijn? Hoe zou het voor hém zijn om zulke dingen te doen?

Hij moet er nog wat langer over nadenken. Niet alleen om een duidelijker beeld te krijgen van wat hij gaat doen, maar ook om wat tijd te laten verstrijken tussen wat hij heeft ontdekt dankzij Buckeye Brandon (en dit voorpagina-artikel) en de daden – de gruwelen – die hij wellicht zal begaan, zodat niemand het verband zal leggen.

Hij herinnert zich de kop boven het artikel over de jongeman die de gestolen hond heeft teruggevonden. De eenvoud zelve: GEVONDEN! Het enige waar Trig aan kan denken is wat hij is kwijtgeraakt, wat hij heeft gedaan en wat hij moet doen om het goed te maken.

Hoofdstuk 1

1

Het is nu april. In Buckeye City is de laatste sneeuw eindelijk aan het smelten.

Izzy Jaynes geeft voor de vorm met één vinger een tikje op de deur van haar chef en gaat zonder af te wachten naar binnen. Inspecteur Lewis Warwick zit achterovergeleund in zijn stoel, met één voet op de punt van zijn bureau en zijn handen losjes gevouwen op zijn buik. Hij ziet eruit alsof hij zit te mediteren of wakker zit te dromen. En misschien doet hij dat wel, denkt Izzy. Wanneer hij haar ziet schiet hij overeind en zet zijn voet op de grond, waar hij thuishoort.

'Isabelle Jaynes, toprechercheur. Welkom in het hol van de leeuw.'

'Tot uw dienst.'

Ze benijdt hem zijn kantoor niet, want ze weet heel goed hoeveel bureaucratische rompslomp erbij komt kijken, terwijl de opslag die erbij hoort symbolisch kan worden genoemd. Ze is heel tevreden met haar bescheiden plekje beneden, dat ze deelt met zeven andere rechercheurs, onder wie haar huidige partner, Tom Atta. Het is Warwicks stóél die Izzy dolgraag zou willen hebben. Met zijn hoge, ruggengraatstrelende rugleuning en rustgevende ligstand is hij geknipt om in te mediteren.

'Wat kan ik voor je doen, Lewis?'

Hij pakt een grote envelop van zijn bureau en geeft die aan haar. 'Je kunt me vertellen wat je hiervan vindt. Geheel vrijblijvend. Raak de

envelop gerust aan, want de halve wereld, van de postbode tot Evelyn beneden en weet ik veel wie nog meer, heeft hem al in handen gehad, maar mogelijk moet het briefje nog worden onderzocht op vingerafdrukken. Deels afhankelijk van wat jij ervan vindt.'

De envelop is in grote blokletters geadresseerd aan RECHERCHEUR LEWIS WARWICK, 19 COURT PLAZA. Onder de stad, de staat en de code staat in nog grotere hoofdletters: VERTROUWELIJK!

'Wat ík ervan vind? Jij bent de baas, baas.'

'Ik probeer de verantwoordelijkheid niet af te schuiven, het is aan mij gericht, maar ik stel prijs op je oordeel.'

Eén kant van de envelop is opengescheurd. Er staat geen afzender op. Ze vouwt het enkele vel papier dat erin zit zorgvuldig open, waarbij ze alleen de randjes aanraakt. De tekst is geprint, vrijwel zeker op een computer.

Van: Bill Wilson
Aan: Inspecteur Louis Warwick
CC: Chief Alice Patmore

Ik ben van mening dat de Blackstone Ratio een logisch gevolg zou moeten krijgen. Ik vind dat de ONSCHULDIGE dient te worden gestraft voor de zinloze DOOD van een onschuldige. Moeten degenen die deze dood hebben veroorzaakt zelf ter dood worden gebracht? Ik vind van niet, want dan zouden zij dood zijn en niet langer hoeven te lijden om wat zij hebben gedaan. Ook als ze vanuit de allerbeste intenties hebben gehandeld. Ze moeten nadenken over wat ze hebben gedaan. Ze moeten het berouwen. Klinkt dat logisch? Voor mij wel en dat volstaat.

Ik ga 13 onschuldigen en 1 schuldige vermoorden. Zij die de dood van de onschuldigen hebben veroorzaakt zullen derhalve lijden.

Dit is een BOETEDOENING.

Bill Wilson

‘Wauw,’ zegt Izzy. Nog steeds heel voorzichtig vouwt ze het briefje weer op en stopt het terug in de envelop. ‘We hebben hier duidelijk te maken met een gekkie.’

‘Zeg dat wel. Ik heb die Blackstone Ratio gegoogeld en er staat…’

‘Ik weet wat er staat.’

Warwick legt zijn voet weer op het bureau en vouwt deze keer zijn handen achter zijn nek. ‘Vertel.’

‘Het is beter om tien schuldigen te laten lopen dan om één onschuldige te laten lijden.’

Lewis knikt. ‘En dan nu de honderdduizenddollarvraag. Over welke onschuldige kan onze briefschrijvende gekkie het hier hebben?’

‘Als ik moet gokken, ga ik voor Alan Duffrey. Die is vorige maand in Big Stone neergestoken. Overleden in de ziekenboeg. Daarna kwam die podcaster, Buckeye Brandon, met zijn hele verhaal, gevolgd door dat artikel in de krant. Allebei over die vent die zich meldde om te zeggen dat hij Duffrey erin had geluisd.’

‘Cary Tolliver. Die kreeg van zijn dokter een doodvonnis, vergevorderde alvleesklierkanker, en wilde zijn geweten zuiveren. Beweerde dat het nooit zijn bedoeling was geweest dat Duffrey zou sterven.’

‘Dus dit briefje is niet van Tolliver.’

‘Lijkt me niet. Die ligt momenteel op sterven na dood in het Kiner Memorial.’

‘Dat Tolliver opeens schoon schip wilde maken, doet wel erg denken aan de put dempen als het kalf al verdronken is, vind je ook niet?’

‘Misschien wel, maar misschien ook niet,’ zegt Lewis. ‘Volgens Tolliver heeft hij in februari bekend, een paar dagen nadat hij had gehoord dat hij niet meer beter zou worden. Toen gebeurde er niets. Maar nadat Duffrey was vermoord, is Tolliver naar Buckeye Brandon, ook wel bekend als de etherpiraat, gegaan. Volgens hulpofficier van justitie Allen is het allemaal gelul en wilde hij alleen maar aandacht.’

‘Wat denk jij?’

‘Ik denk dat er toch wel iets in zit. Tolliver beweert dat hij alleen maar wilde dat Duffrey een paar jaar de cel in zou gaan. De echte straf zou zijn dat hij in het vervolg geregistreerd zou staan als zedendelinquent.’

Izzy snapt wat hij bedoelt. Het zou Duffrey verboden zijn in de buurt te wonen of te verblijven van plekken waar kinderen komen – scholen, speeltuinen, openbare parken. Hij zou, behalve met zijn eigen kinderen, geen schriftelijk contact mogen hebben met minderjarigen. Hij zou geen pornografische tijdschriften in zijn bezit mogen hebben of online pornosites mogen bezoeken. Hij zou zijn supervisor op de hoogte moeten brengen van een eventuele verhuizing. Geregistreerd staan als zedendelinquent was een levenslange straf.

Dat wil zeggen: als hij in leven was gebleven.

Lewis leunt naar voren. 'Moeten we ons, afgezien van die Blackstone Ratio, die wat mij betreft in feite nergens op slaat, zorgen maken om die Wilson? Is het echt of is het een loos dreigement? Wat denk jij?'

'Mag ik daar even over nadenken?'

'Natuurlijk. Straks. Maar wat zegt je onderbuikgevoel op dit moment? Het blijft onder ons.'

Izzy denkt na. Ze zou Lew kunnen vragen of chief Patmore er al iets over heeft gezegd, maar zo zit Izzy niet in elkaar.

'Hij is gek, maar hij citeert niet uit de Bijbel of uit *De Protocollen van de Wijzen van Zion*. Hij lijkt me niet iemand die met een aluhoedje rondloopt om zich te beschermen tegen elektromagnetische velden. Misschien is het een zonderling, maar als dat niet zo is, moeten we ons wel zorgen maken. Waarschijnlijk is het iemand uit Duffreys naaste omgeving. In eerste instantie zou ik denken aan zijn vrouw of kinderen, maar die had hij niet.'

'Een eenling,' zegt Lewis. 'Dat werd tijdens het proces nogal benadrukt door Allen.'

Izzy en Tom kennen Doug Allen, een van de assistent-officieren van justitie van Buckeye County. Izzy's partner noemt Allen een Hongerig Nijlpaard, naar een bordspel dat Toms kinderen leuk vinden. Ambitieus dus. Hetgeen ook doet vermoeden dat Tolliver wellicht de waarheid had verteld. Ambitieuze officieren van justitie zien niet graag dat vonnissen worden herroepen.

'Duffrey was niet getrouwd, maar had hij ook geen relatie?'

'Nee, en als hij gay was, zat hij nog in de kast. Díép in de kast. Geen geruchten. Hoofd kredietverlening bij de First Lake City Bank. En

we dénken alleen nog maar dat de briefschrijver het over Duffrey heeft, maar zonder specifieke naam…'

'… zou het ook iemand anders kunnen zijn.'

'Dat zou kunnen, maar het lijkt me niet waarschijnlijk. Ik wil dat jij en Atta met Cary Tolliver gaan praten, als hij tenminste nog in het land der levenden is. Ga met ál Duffreys collega's en bekenden praten, zowel bij de bank als elders. Ga praten met de knaap die Duffrey verdedigde. Vraag hem om zíjn lijst met bekenden. Als hij zijn werk goed heeft gedaan, kent hij iedereen die Duffrey kende.'

Izzy glimlacht. 'Volgens mij wilde je van mij alleen maar een bevestiging horen van wat je zelf al denkt.'

'Denk niet te min over jezelf. Ik wilde wel degelijk de mening horen van Isabelle Jaynes, toprechercheur.'

'Als je op zoek bent naar een topdetective, zou ik als ik jou was Holly Gibney bellen. Ik kan je haar nummer wel geven.'

Lewis zet zijn voet op de grond. 'Het is nog niet zo erg met ons gesteld dat we ons onderzoek moeten uitbesteden. Vertel me liever wat jij ervan denkt.'

Izzy tikt op de envelop. 'Ik denk dat het deze knaap weleens menens zou kunnen zijn. "De onschuldigen dienen te worden gestraft voor de zinloze dood van een onschuldige"? Misschien dat een halvegare daar chocola van zou kunnen maken, maar iemand die bij zijn volle verstand is? Dat kan ik me niet voorstellen.'

Lewis zucht. 'De echt gevaarlijke types, degenen die tegelijkertijd gek en juist niet gek zijn, die bezorgen me nachtmerries. Timothy McVeigh vermoordde meer dan honderdvijftig mensen in het Murrah Building en was volkomen rationeel. De kinderen die omkwamen in het kinderdagverblijf noemde hij nevenschade en wat is er nou onschuldiger dan een stel kleine kinderen?'

'Dus jij denkt dat dit echt is.'

'Het zóú kunnen. Ik wil dat jij en Atta ermee aan de slag gaan. Kijk of jullie iemand kunnen vinden die zó woedend is over Duffreys dood…'

'Of zo kapot van verdriet.'

'Inderdaad, ook dat. Zoek iemand die gek en kwaad genoeg is om een dreigement als dit te versturen.'

'Ik vraag me af: waarom dertien onschuldigen en één schuldige? Bedoelt hij daarmee veertien in totaal of is de schuldige een van de dertien?'

Lewis schudt zijn hoofd. 'Geen idee. Misschien is het een willekeurig aantal.'

'En dan is er nog iets met die brief. Je weet wie Bill Wilson was, hè?'

'Klinkt me vaag bekend in de oren, maar dat lijkt me niet zo gek. Die naam is misschien niet zo veelvoorkomend als Joe Smith of Dick Jones, maar het is nu ook weer geen Zbigniew Brzezinski.'

'De Bill Wilson die ik bedoel was de oprichter van de AA. Misschien bezoekt deze man bijeenkomsten van de AA en is het een hint.'

'Omdat hij gevonden wil worden?'

Izzy haalt haar schouders op, ten teken dat ze geen duidelijke mening heeft.

'Ik zal de brief naar TR sturen ook al verwacht ik daar niets van. Ik weet al wat ze gaan zeggen: geen vingerafdrukken, computerfont, doodgewoon printerpapier.'

'Stuur me er maar een foto van.'

'Dat zal ik doen.'

Izzy staat op om weg te gaan. Lewis vraagt: 'Heb je je al opgegeven voor de wedstrijd?'

'Welke wedstrijd?'

'Houd je nu maar niet van de domme. *Guns and Hoses*. Politie tegen de mannen van de brandweer. Volgende maand. Ik ben aanvoerder van het politieteam.'

'Jeetje, daar ben ik nog niet aan toegekomen, baas.' En dat is ze ook niet van plan.

'De brandweer heeft al drie keer op rij gewonnen. Er staat nogal wat op het spel dit jaar, na wat er vorig jaar is gebeurd. Met dat gebroken been van Crutchfield?'

'Wie is Crutchfield?'

'Emil Crutchfield. Motoragent, werkt voornamelijk aan de oostkant van de stad.'

'O,' zegt Izzy en denkt: *Mánnen, het zijn net kinderen.*

'Jij speelde vroeger toch ook? Op die universiteit waar je studeerde?'

Izzy lacht. 'Ja. In de oertijd.'

'Je moet je opgeven. Denk er eens over na.'

'Zal ik doen,' zegt Izzy.

Ze gaat het niet doen.

2

Holly Gibney heft haar gezicht naar de zon. 'T.S. Eliot zei dat april de wreedste maand is, maar hier is toch niet veel wreeds aan.'

'Poëzie,' zegt Izzy smalend. 'Wat neem jij?'

'Vistaco's, denk ik.'

'Jij neemt altijd vistaco's.'

'Niet altijd, maar meestal wel. Ik ben een gewoontedier.'

'Je meent 't, Sherlock.'

Straks zal een van hen opstaan om in de rij te gaan staan voor Frankie's Fabulous Fish Wagon, maar nu zitten ze nog zwijgend aan hun picknicktafel te genieten van de warmte van de zon.

Izzy en Holly zijn niet altijd zo close geweest, maar daar is verandering in gekomen nadat ze te maken kregen met een stel bejaarde academici, Rodney en Emily Harris. Het echtpaar Harris was krankzinnig en levensgevaarlijk. Je zou kunnen zeggen dat Holly het 't zwaarst te verduren had gekregen, aangezien zij oog in oog met hen was komen te staan, maar rechercheur Isabelle Jaynes was degene geweest die veel van de naasten van de slachtoffers van het echtpaar Harris op de hoogte had moeten brengen. Zij had die naasten moeten vertellen wat hun geliefden was overkomen en dat was bepaald geen makkelijke taak geweest. Beide vrouwen droegen de littekens ervan en toen de berichtgeving in de kranten (zowel nationaal als plaatselijk) eenmaal was weggeëbd en Izzy Holly belde om samen een keer te gaan lunchen, had Holly daarmee ingestemd.

Na die eerste lunch waren ze met enige regelmaat blijven afspreken en zo ontstond er een voorzichtige band tussen de twee vrouwen. Aanvankelijk hadden ze het over de Harrissen, maar in de loop der tijd werd dat steeds minder. Izzy praatte over haar werk en Holly over het hare. Aangezien Izzy voor de politie werkte en Holly privédetec-

tive was, hadden ze soortgelijke, zij het zelden overlappende, interesses.

Ook had Holly het idee om Izzy over te halen om over te stappen naar háár kamp nog niet helemaal opgegeven, vooral nu haar compagnon, Pete Huntley, met pensioen was gegaan en Holly Finders Keepers in haar eentje moest zien te runnen (met zo nu en dan wat hulp van Jerome en Barbara Robinson). Ze deed haar best Izzy te overtuigen door haar te vertellen dat Finders geen echtscheidingszaken deed. 'Loeren door een sleutelgat, uitpluizen van social media, sms'jes en fotograferen met telelenzen, daar doen we niet aan.'

Wanneer Holly erover begon, zei Izzy altijd dat ze het in haar achterhoofd zou houden. Hetgeen inhield, vermoedde Holly, dat Izzy haar dertig jaar bij de politie vol zou maken, om vervolgens van haar pensioen te gaan genieten in een aan een golfbaan grenzend appartement in Arizona of Florida. Waarschijnlijk in haar eentje. Na twee mislukte huwelijken zei Izzy dat ze niet op zoek was naar een nieuwe relatie, vooral niet van de echtelijke soort. Hoe, vroeg ze tijdens een van hun lunches aan Holly, zou ze in vredesnaam kunnen thuiskomen en haar man vertellen over de menselijke resten die ze in de koelkast van de Harrissen hadden gevonden?

'Doe me een lol,' had Holly toen tegen haar gezegd, 'ik zit te eten.'

Vandaag lunchen ze in Dingley Park. Net als Deerfield Park aan de andere kant van de stad, kan Dingley een ietwat unheimische omgeving zijn zodra het donker is ('een verdomde drugsmarkt' noemt Izzy het), maar overdag is het er aangenaam vertoeven, vooral op een dag als deze. Nu het weer wat warmer begint te worden, kunnen ze aan een van de picknicktafels eten, niet ver van de sparren die rond de oude ijsbaan staan.

Holly is tot over haar oren gevaccineerd, maar in Amerika sterft nog steeds elke vier minuten iemand aan covid, en Holly wil geen enkel risico nemen. Pete Huntley heeft nog steeds last van de nawerking van zijn aanval van het virus en Holly's moeder is eraan overleden. Ze blijft dus voorzichtig, draagt bij drukke gelegenheden binnen een mondkapje en heeft altijd een flesje desinfecterende handgel in haar tas. Afgezien van covid vindt ze het ook gewoon fijn om in de

buitenlucht te eten wanneer het mooi weer is, zoals vandaag, en verheugt ze zich op haar vistaco's. Twee, met extra tartaarsaus.

'Hoe is het met Jerome?' vraagt Izzy. 'Ik zag dat het boek over zijn gangster-overgrootvader op de bestsellerlijst is beland.'

'Een paar weken maar,' zegt Holly, 'maar ze kunnen nu wel "*New York Times* bestseller" op de paperbackuitgave zetten, en dat is goed voor de verkoop.' Ze is bijna net zo dol op Jerome als op zijn zus Barbara. 'Nu zijn boektournee voorbij is, wil hij me graag komen helpen. Hij zegt dat het voor research is en dat zijn volgende boek over een privédetective gaat.' Ze trekt een gezicht om te laten zien hoezeer ze een hekel heeft aan die term.

'En Barbara?'

'Die gaat naar Bell, hier in de stad. Met als hoofdvak Engels, dat spreekt vanzelf.' Holly zegt dit met wat ze zelf gerechtvaardigde trots vindt. Broer en zus Robinson hebben allebei een boek op hun naam staan. Barbara's gedichtenbundel – waarmee ze de Penley Prize, bepaald niet de minste prijs, heeft gewonnen – is een paar jaar eerder verschenen.

'Dus het gaat goed met je kinderen?'

Holly protesteert niet, want hoewel meneer en mevrouw Robinson nog gezond en wel rondlopen, zijn Barb en Jerome toch ook een beetje háár kinderen. Ze hebben met z'n drieën zoveel meegemaakt. Brady Hartsfield... Morris Bellamy... Chet Ondowsky... de Harrissen. Ze hebben letterlijk zij aan zij gestreden.

Holly vraagt hoe alles reilt en zeilt bij de politie. Izzy kijkt haar peinzend aan en vraagt dan: 'Mag ik je iets laten zien op mijn telefoon?'

'Is het porno?' Izzy is een van de weinige mensen tegen wie Holly grapjes durft te maken.

'In zekere zin eigenlijk wel.'

'Nu maak je me nieuwsgierig.'

Izzy pakt haar telefoon. 'Lewis Warwick heeft een brief gekregen. Net als chief Patmore. Moet je kijken.'

Ze geeft de telefoon aan Holly, die het berichtje leest.

'Bill Wilson. Goh. Weet je wie dat is?'

'De oprichter van de AA. Lew riep me laatst bij zich en vroeg wat

ik ervan vond. Ik heb tegen hem gezegd dat ik het zekere voor het onzekere zou nemen. Wat vind jij. Holly?'

'De Blackstone Ratio. Die houdt in...'

'Beter tien schuldigen vrijspreken dan één onschuldige de dupe laten worden. Blackstone was een jurist. Dat weet ik omdat ik colleges rechten heb gevolgd aan Bucknell. Zou deze man een juridisch beroep hebben, denk je?'

'Dat lijkt me niet per se een juiste gevolgtrekking,' zegt Holly, niet onvriendelijk. 'Ik heb nog nooit een college rechten gevolgd en ik wist het ook. Volgens mij hoort het eerder thuis in de categorie semi-algemene kennis.'

'Jij bent een soort spons als het om feitenkennis gaat,' zegt Izzy, 'maar ik snap wat je bedoelt. Lew Warwick dacht in eerste instantie dat het uit de Bijbel kwam.'

Holly leest de brief nogmaals door. Ze zegt: 'De man die dit heeft geschreven zou weleens religieus kunnen zijn. Bij de AA is God heel belangrijk – laat alles over aan de zorg van God, zeggen ze bijvoorbeeld – en dan wat hij zegt over boetedoening... dat is een erg katholiek concept.'

'Dat beperkt ons zoekgebied tot, laten we zeggen, een half miljoen mensen,' zegt Izzy. 'Alvast bedankt, Gibney.'

'Zou deze persoon kwaad kunnen zijn om, ik roep maar wat, Alan Duffrey?'

Izzy slaat zachtjes haar handpalmen tegen elkaar, alsof ze applaudisseert.

'Hoewel hij het niet specifiek heeft over...'

'Ik weet het, ik weet het, onze meneer Wilson noemt geen namen, maar het lijkt me toch het meest waarschijnlijk. Pedofiel wordt vermoord in de gevangenis en vervolgens blijkt dat hij bij nader inzien misschien toch geen kinderlokker was. De timing klopt, min of meer. Bedankt, die taco's zijn voor mijn rekening.'

'Jij bent sowieso aan de beurt om te betalen,' zegt Holly. 'Fris mijn geheugen eens op over die Duffrey-zaak. Kun je dat?'

'Tuurlijk. Als je mij belooft dat je hem niet van me inpikt en op eigen houtje gaat uitvogelen wie Bill Wilson is.'

'Beloofd.' Holly meent het, maar haar belangstelling is gewekt. Dit

is echt iets voor haar, iets waarvoor zij in de wieg gelegd is en het heeft haar in heel wat vreemde situaties doen belanden. Het enige probleem met haar dagelijkse werkzaamheden is dat ze meer bezig is met het invullen van formulieren en praten met borgstellers dan met het oplossen van mysteries.

'Lang verhaal kort, Alan Duffrey was hoofd kredietverlening bij de First Lake City Bank, maar tot 2022 was hij gewoon een van de vele werknemers achter een bureautje op de afdeling kredietverlening. Het is een heel grote bank.'

'Ja,' zegt Holly. 'Dat weet ik. Het is mijn bank.'

'Het is ook de bank van de politie en een groot aantal plaatselijke ondernemingen, maar dat doet er nu niet toe. Het hoofd kredietverlening ging met pensioen en er waren twee mensen in de race om hem op te volgen, wat een flinke opslag zou betekenen. De een was Alan Duffrey. Cary Tolliver was de ander. Duffrey kreeg de baan, waarop Tolliver ervoor zorgde dat hij in de gevangenis belandde voor kinderporno.'

'Dat lijkt me een nogal overdreven reactie,' zegt Holly en ze kijkt vervolgens verbaasd op wanneer Izzy in lachen uitbarst. 'Wat? Zei ik iets geks?'

'Nee, alleen... typisch iets voor jou, Holly. Ik zal niet zeggen dat ik daarom van je hou, maar dat kan nog komen.'

Holly kijkt haar fronsend aan.

Izzy buigt zich, nog steeds met een glimlach, naar voren. 'Jij bent echt een kei in deduceren, Hols, maar soms denk ik dat je je vat op wat criminele motivatie in wezen is een beetje begint kwijt te raken, vooral als het gaat om criminelen die over de rooie gaan door woede, rancune, paranoia, onzekerheid, jaloezie, noem maar op. Natuurlijk zat er een financieel motief achter wat Cary Tolliver zegt dat Duffrey heeft gedaan, maar ik weet zeker dat ook andere zaken een rol hebben gespeeld.'

'Hij kwam met dat verhaal nadat Duffrey was vermoord, hè?' zegt Holly. 'Toen is hij naar die podcaster gegaan die altijd op zoek is naar ranzige verhalen.'

'Hij beweert dat hij dat al heeft gedaan voordat Duffrey werd vermoord. In februari al, nadat er een ongeneeslijke vorm van kanker

bij hem was geconstateerd. Toen heeft hij de hulpofficier van justitie een schriftelijke bekentenis gestuurd, maar hij beweert dat deze daar toen niets mee heeft gedaan. Daarom heeft hij uiteindelijk alles uit de doeken gedaan bij Buckeye Brandon.'

'Dat zou het boetedoeningsmotief kunnen zijn.'

'Dit heeft hij niet geschreven,' zegt Izzy, terwijl ze op het schermpje van haar telefoon tikt. 'Cary Tolliver is stervende en gaat het niet lang meer maken. Tom en ik gaan vanmiddag met hem praten. Dus ik zal onze lunch maar gaan bestellen.'

'Extra tartaarsaus voor mij,' zegt Holly wanneer Izzy opstaat.

'Holly, jij verandert ook nooit.'

Holly kijkt naar haar op, een kleine vrouw met grijzend haar en een flauw glimlachje. 'Dat is mijn superkracht.'

3

Die middag zit Holly in haar kantoor verzekeringspapieren in te vullen. Ze weet dat het weinig zin heeft grote verzekeringsmaatschappijen te haten, maar ze staan beslist op haar lijst van stomme dingen en ze gruwt van hun televisiereclames. Het is moeilijk om Flo, de dame in de reclame van Progressive Insurance, te haten – vooral nadat Jerome een keer heeft gezegd: 'Ze lijkt een beetje op jou, Holly!' – maar aan alle anderen heeft ze een grondige hekel, met name als de reclames grappig bedoeld zijn. Als detective die met verzekeringsexperts van talloze maatschappijen te maken heeft gehad, kent zij hun grote geheim: zodra er een claim wordt ingediend is het gedaan met de pret.

Vanmiddag werkt ze aan formulieren van Global Insurance, die in de televisiereclames wordt vertegenwoordigd door Buster de Sprekende Ezel, met zijn irritante balkende lach. Buster staat op elke pagina en grijnst haar toe met zijn grote (en op de een of andere manier onbeschofte) tanden. Holly heeft een hekel aan het werk, maar het doet haar goed te weten dat de Sprekende Ezel van Global Insurance in dit geval te horen zal krijgen dat ze een verzameling bij een woninginbraak buitgemaakte juwelen zullen moeten vergoeden. Het gaat om zestig- of zeventigduizend dollar, minus het eigen risico. Tenzij zij de gestolen sieraden kan terugvinden natuurlijk. 'Dus wie

is hier vandaag de ezel?' zegt Holly tegen haar lege kantoor en ze moet onwillekeurig lachen.

Haar telefoon gaat over, niet haar werktoestel, maar haar persoonlijke telefoon. Op het schermpje ziet ze het gezicht van Barbara Robinson.

'Ha, Barbara, hoe gaat het?'

'Prima! Met mij gaat het prima!' En zo klinkt ze ook echt, bruisend van enthousiasme. 'Ik heb echt fantastisch nieuws!'

'Staat je boek op de bestsellerlijst?' Dat zou echt geweldig nieuws zijn. Het boek van haar broer had het tot nummer elf op de lijst geschopt en net de top tien niet gehaald, maar had het dus alsnog niet slecht gedaan.

Barbara lacht. 'Met uitzondering van Amanda Gorman komt er nooit poëzie op de lijst. Ik zal me tevreden moeten stellen met vier sterren op Goodreads.' Ze zwijgt even. 'Bíjna vier.'

Holly vindt dat het boek van haar vriendin vijf sterren op Goodreads zou moeten hebben. Zij heeft het in elk geval vijf sterren gegeven. Twee keer. 'Wat heb je dan voor nieuws, Barb?'

'Ik was vanochtend beller nummer negentien op K-POP en daar heb ik twee kaartjes mee gewonnen voor een concert van Sista Bessie, dat nog niet eens is aangekondigd!'

'Ik weet niet of ik wel weet wie dat is,' zegt Holly... ook al komt de naam haar wel bekend voor. Waarschijnlijk zou ze het wel weten als haar hoofd niet vol zal met verzekeringsvragen, die stuk voor stuk heel subtiel in de richting van voordeel voor de verzekeringsmaatschappij neigen. 'Vergeet niet dat ik een jaartje ouder begin te worden. Mijn kennis van en plezier in popmuziek is zo'n beetje blijven steken bij Hall and Oates. Ik vond die blonde altijd het leukst.'

Daar komt bij dat ze nul komma nul belangstelling heeft voor rap of hiphop. Misschien zou ze die muziek leuker vinden als haar oren nog jonger en beter waren (veel van de tekst ontgaat haar) en als ze meer voeling zou hebben met de straatmuziek van artiesten naar wie Barbara en Jerome luisteren, mensen met exotische namen als Pos' Top, Lil Durk en – Holly's favoriet, ook al heeft ze geen flauw idee waar hij over rapt – Young Boy Never Broke Again.

'Je zou haar wel moeten kennen, want ze is uit jouw tijd, Holly.'

Au, denkt Holly. 'Een soulzangeres?'

'Ja! Dat en gospel.'

'Oké, dan ken ik haar wel,' zegt Holly. 'Heeft zij dat ene nummer van Al Green niet gezongen? "Let's Stay Together"?'

'Ja! Dat was een enorme hit! Dat nummer doe ik weleens met karaoke! Ik heb het ook weleens live gezongen toen ik nog op de middelbare school zat.'

'In mijn jeugd luisterde ik graag naar Q102,' zegt Holly. 'Op dat radiostation draaiden ze veel Ohio-rockers als Devo en Chrissie Hynde en Michael Stanley, maar die waren allemaal wit. Op Q102 werd niet veel zwarte muziek gedraaid, maar die uitvoering... die herinner ik me nog goed.'

'Sista Bessie geeft het eerste concert van haar comebacktournee hier! In het Mingo Auditorium! Twee concerten, allebei uitverkocht, maar ik heb twee kaartjes – met backstagepasjes! Ga met me mee, Holly, zeg alsjeblieft dat je meegaat.' Ze klinkt nu smekend. 'Ze zingt ook wat gospel en ik weet dat je daarvan houdt.'

Dat klopt inderdaad. Holly is groot fan van de Blind Boys of Alabama en van de Staple Singers, met name van Mavis Staples, en ook al herinnert ze zich nauwelijks iets van Sista Bessie, of van de meeste muziek uit het laatste decennium van de twintigste eeuw, ze is dol op die stevige, oude soulmuziek uit de jaren zestig, van mensen als Sam Cooke en Jackie Wilson. En van Wilson Pickett. Ze heeft eens geprobeerd naar een van Picketts optredens te gaan, maar haar moeder had het haar verboden. En trouwens, nu ze aan Mavis Staples denkt...

'In de jaren tachtig noemde ze zich Little Sister Bessie. Destijds luisterde ik veel naar WGRI. Een klein AM-station, dat bij zonsondergang uit de lucht ging. Zij draaiden gospelmuziek.' Holly luisterde echter alleen naar WGRI als haar moeder niet thuis was, want veel van die groepen, zoals BeBe en CeCe Winans, waren zwart. 'Ik weet nog dat Little Sister Bessie "Sit Down, Servant" deed.'

'Dat was waarschijnlijk voordat ze zo beroemd werd. De enige plaat die ze nog heeft gemaakt sinds ze met zingen is gestopt was alleen nog maar gospel. "Lord, Take My Hand". Mijn moeder draait die veel, maar ik houd meer van haar andere werk. Zeg dat je met